

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр.23/2010**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 16.марта 2011. године

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,
- оптужени Савић, Ћилерџић и Јанковић,
- са својим браниоцима, адвокатима Павловић Радованом, Небојшом Милосављевићем и Небојшом Перовићем,
- оштећени Мевлудин Лупић и Сувада Селимовић, са пуномоћником Славицом Јовановић.

Констатује се да су приступили и позвани сведоци:

- Пантић Милорад,
- Лазић Миленко и
- Милош Јовановић.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес НАСТАВИ.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, Лазић Миленко, је ли тако?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесте.

Са личним подацима као на записнику од 24. априла 2007. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се нешто променило у Вашим личним подацима, запослење, адреса, нешто?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, не, ништа, све је исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име оца Мико, је ли тако, 1957. сте годиште?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте у Тршићу?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту и живите?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, радите као?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Возач у «Житопромету».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте можда у сродству са Савић Гораном, Ћилерцић Сашом и Јанковић Дарком?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

Несродан, није у завади.

Сведок упозорен, опоменут на дужност казивања истине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, запрећена је казна затвора до пет година. Сада ћете положити заклетву, читањем тог текста наглас испред Вас. Изволите.

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок положио заклетву, па наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли остајете при свом исказу који сте дали у априлу 2007. године?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након тог датума када сте Ви дали исказ, Тужилаштво за ратне злочине подигло је још две оптужнице против оптужених Савић Горана и Ћилерцић Саше за догађаје на Економији и Циглани и против оптуженог Јанковић Дарка, због основане сумње да је извршио ратни злочин против цивилног становништва у Дому културе у Чelopeку, где сте Ви били стражар, како кажете, до краја јуна 1992. године.

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па смо ми Вас сада поново позвали да у том новом предмету покренутом поводом ове нове оптужнице нама испричате овде, пошто су сада браниоци новооптужених, шта је Вама познато о томе, која су то лица која су вршила злочине и уопште шта Вам је познато за тих месец дана, укратко да нам кажете, када Ви почињете да стражарите, до када стражарите и шта сте, било видели лично, значи непосредно сазнали, било чули од некога, колега или било кога шта се ту дешава, да ли је ту

било убистава, да ли је ту било малтретирања, да ли је било злостављања тих оштећених људи. Изволите.

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па ја само што сам изјавио, то не знам датум, априла, уствари, ја стојим иза тога још увек, тако да осим тога, ја заиста ништа се не сећам да је било још неких, односно осим случаја Репић, што се то десило баш у мојој смени и тако, био сам у школи горе дежурни, момци су били око Дома и тако, то је се десило тог, не знам датум тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког је то било, рецимо, не, не морате датум, али определите нам у време Вашег боравка, почетак, средина, крај, када, када Ви долазите, испричајте нам мало да можемо временски да се оријентишемо. Ви долазите да чувате, када отприлике?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: У два сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тај дан него уопште, да стражарите, када сте?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Тога се не могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу људи већ били затворени када сте Ви дошли?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесу, били су, три дана су били ту доведени и ми смо тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто ми имамо неке датуме фиксиране, па на основу тога можемо да се крећемо.

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесте, ту три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они су били три дана па Ви долазите?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И боравите до?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: До њиховог одласка одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то дешава и шта, хајде нам то испричајте.

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Само могу случај за Репића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се дешава у односу на Ваш долазак, то три дана након затварања људи, када је то? Први дан, како сте Ви стражарили, пети, средина, крај?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Можда средина, почетак није сигурно, него прошло је времена, могуће двадесет дана да је прошло од како је се то десило, та субота је била, добро се сећам, пет сати поподне, био сам у школи. Храна је стигла, момци су отворили да им унесу храну, ови момци који су били полицајци, што су били око Дома и они су њих, тројица су дошли - Репић и још двојица са њим и ушли су на отворена врата, од момака се није смео нико бунити, вероватно, јер ипак и њихов живот је био угрожен, тако да возач Ацо Бајић је однекуд наишао и он је, школа је била удаљена можда једно двеста, триста метара од Дома где сам ја био дежурни. Он ме позвао, зову ме Лазија, Лазић Миленко, али сам за све Лазија, тако да ме општина зна као Лазију и тако. «Лазија, брже доле, упao Репић, поби их». И ја сам одмах из школе и доле и тако се то десило, да сам човека за руку, код њега су била још двојица, не знам ко су, шта су, извео сам га напоље, био је у пијаном стању. Колико сам могао приметити,

да муниције више није имао, ето тако, вероватно док сам му ја могао смирено прићи да га изведем, јер ко сам сада ја, јер могао се окренути и у мене пуцати и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је он радио, не чусмо то, шта се десило?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, пре тога док сам ја дошао, он је у међувремену пуцао у људе ту у Дому.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: И убио је тада 17, ја мислим, људи, не знам тачан број, али је убијао тај дан. И тако, ја сам га извео ван, сео је у кафану, једна кафана је испред Дома ту била, после је дошао његов буразер са неким жутим «Стојадином», кажу да је Жућо, ја заиста момке не познам никога, какви, дође један у црној маскирној униформи, један у цивилу, један са капом неком на глави и тако. И отишли су и ето толико знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви предузели када се то десило?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па обавестио сам Зворник СУП, назвао сам телефоном и испричао тако и тако шта је се десило. После су они предузели неке мере, послали су онај камиончић, «Тамић»; шта ли, да ли оно, људи, људе који су радили, да их одвезу, негде сахране, и тако, ето толико то што бих ја могао знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А осим што су предузели мере да их сахране, јесу још неке мере предузели?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти, надлежни за те људе, што их је убио тај Репић? Ко је био надлежан да чува те људе, те затворенике?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па полиција, ми смо, који сам и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам, значи осим мере сахрањивања, јесу ли још неку меру предузели у односу на ове преживеле што нису имали несрећу да их он побије тог дана?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Обезбеђивали смо их, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико још дана, то?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: После тог случаја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, шта се дешава после? Он је ушао, убио их и Ви обавештавате да дођу да их сахране и шта се даље дешава?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дана још бораве ту?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не бих се могао сетити, не могу знати да кажем, пет, десет, можда, има људи живих сведока они то боље знају, мени није циљ сада да кажем, осам дана, можда није, јер не знам, значи оно што не знам, баш не бих нешто што нисам сигуран. Значи што знам сигурно, то бих изјавио. Колико су остали још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре тог случаја, да ли је било још неких убистава?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, уствари не знам, у мојој смени говорим, у моју смену, јер смо ишли по сменама, три смене, углавном сам био као стари резервиста, био сам у Дому горе дежурни и тако, момци су обезбеђивали доле објекат и друго, што су нас позивали сваки други, трећи дан, нисам сваки дан ту присутан, због смена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је знао тај Ацо Бајић да је то тај Репић, када он пре тога већ није долазио?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Вероватно је чуо од неких ту људи да га зову Репић, јер ипак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од којих људи, када се то први пут тако нешто десило?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам од кога је могао чути да се зове Репић. Па чује се, не знам, верујте, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ваше сазнање да је тај Репић тада први пут упao, било Ваше лично, било, ја Вас подсећам на оно што сам рекла на почетку – и посредна сазнања су сазнања, од неких других људи? Да ли сте Ви тада били убеђени да је он тада први пут ушао или сте чули да је и раније улазио?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Први пут тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико није рекао да је он и раније долазио?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, у мојој смени не, нема када ми кога видимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам Вас у Вашој смени, да ли Ви разумете шта значи посредно – чути од некога.

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па знам, нисам чуо ни од кога, да ми је ко преносио. Зато кажем, када дођемо у смену, људи одоше одмарати и онда нас дижу на линије, било други, трећи дан, Малешић, Клиса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, нећемо те борбе. Изволите, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да сте извели Репића из Дома.

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је било са овом другом двојицом?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Са њим, уз њега су изашли и они и сјели су, биле су неке дрвене клупе, уз кафану, ту су сели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Та друга двојица, да ли се све то, претходно питање, да ли се све то завршило око убиства, није више било пуцања када сте Ви ушли?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Или је било још пуцања?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Није, ниједан пуцањ после тог случаја када сам ја дошао и извео га, није био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какву је пушку имао тада Репић, да ли можете да се сетите?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Чини ми се аутоматску, полуаутоматска, чини ми се, нисам сигуран, не мора.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су ова друга двојица били наоружани?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не могу се сетити, јер ипак сам размишљао, идући доле шта ми се може десити, ко сам сада ја да прилазим човеку, у каквом је стању, да ли је алкохол, не знам шта, шта ће бити са мном, сада размишљам, а пре тога, имао сам случајева, да будем искрен, седим у школи горе, долази ми момак у црном комбинезону, капа она, само му се очи виде, и каже мени, «хајде отвори, треба ми двојица», рекох, «не може». «Како не може, сада ћеш да видиш да ли не може, сада ја идем» и ја за њим, он предамном, у међувремену док смо доле путовали, рецимо, човек се предомисли, седне у ауто и оде и сада ту да је он дошао да обија, ту би било, јер он убија мене или ја њега, тако да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате колико је лешева било на пример, после свега тога?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Тај дан 17, чини ми се, 17 људи је било убијено тај дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било рањених?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесте, јесте, па су после долазили људи да им указују помоћ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је било са тим рањеним, да ли је њима указивана нека медицинска помоћ?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесте, јесте, завоји су углавном достављани, још шта је, не могу, уз то превијани су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко им је то достављао?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Из СУП-а из Зворника, не знам кога сада они одреде, који су ти, не могу знати никога, када су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко долазио из Дома здравља, од лекара, медицинска сестра?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Вероватно, али у то време не познам, не знам ја сада да ли је он лекар или је шта, углавном је неко долазио и указивао им помоћ, превијани су људи, достављано им и тако, лекова и остало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате, ко је био на стражи од Ваших људи?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Верујте да се не могу сетити пре двадесет година, заиста а после тога шта смо све преживели и сада у животу погрешно би било да причам нешто а нисам сигуран. Могу само рећи оно што сам сигуран, али заиста се не могу сетити. Знам рецимо да ми је Ацо дошао у школу да каже тај дан, могу се сетити Милана Митровића да је био доле на стражи тај дан, да ли Милош Јовановић и тако то, углавном,

њих четири, пет, ко, дођу дан прије, покупе на линију негде, пукла линија, свашта нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте Ви сигурни да се тај догађај збио и да је Вама ту информацију почетну дао Бајић Ацо?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесам, јесам сигуран, тај дан се то десило и Ацо ми је дошао у школу и обавестио ме за тако нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли имате неке информације у смислу, обзиром да смо јуче саслушали Бајић Ацу и да он каже да није присуствовао никаквом таквом догађају, да ли постоји неки вид претње, у смислу да се не посведочи такав један догађај или постоје неки други разлози, ако сте Ви сигурни да се тај догађај збио о коме сте нам данас сведочили?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Сигуран сам, Ацо можда човек је рачунао да он није био тај дан на служби, он је вероватно са комбијем где је био одређен, наишао је однекуд, видео је тамо да се дешава нешто, није био тај дан у служби, вероватно, јер он ипак је био, возио је комби, развозио у сменама, на линију и тако, храну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте, не знате тачно када се тај догађај одиграо, који је то прецизно датум био, овај, али да ли можете да се сетите, да ли су људи из Дома културе у Челопеку одмах после тог догађаја пребачени у Зворник у Суд или је прошло извесно време, па тек потом?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ја мислим да је прошло.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим не морате, тешко се сетити, али онако приближно по Вашем сећању, како је то било?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ја мислим, знам да им је довожена та помоћ, указивана, да нису одмах одатле, да су још остали у Дому, да су били још после тог случаја задржани.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Да ли познајете са тог списка ту, да ли имате ту списак сведока који имају псеудоним испред - «М», «П», да ли има тај псеудоним? Немојте читати име људи.

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Него?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете људе, чије име и презиме се налази уз слово «М» и «П»? Кажу јуче ови сведоци да су умрли у међувремену? Да ли сте познавали те људе?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не могу да се снађем, док видим где је «М» и «П».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има тамо? Има.

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: На овом списку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На папиру једном.

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, не, ја читам ово, нема предамном то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има имена оштећених.

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Позната су обојица, али нажалост, нису живи ниједан од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте видели некада тог сведока «М» да ту долази неким поводом неким возилом?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Када, за време нашег дежурства?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, или да сте чули да кажу да је долазио да скупља лешеве или нешто?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, не знам, само тај дан, да ли је дан или сутрадан, долазио је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га видели?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је долазио?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је те лешеве покупио?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели, ко је утоваривао те лешеве у тај камион?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па утоваривали су ови људи што су се налазили, тамо што су живи били и тако, они су их товарили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу се враћали унутра или су одлазили камионом или како?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: То не знам, то не могу се сетити, ипак је то све требало преживети, јер је било заиста, немам речи рећи која је то страва и ужас, било је у оном моменту, био сам присутан ту када су товарени, али сада да се ја могу сетити, где је ко отишао, када, где, заиста не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овај сведок «П» покојни, сведочио је да су била два велика догађаја – један за Бајрам, који је те године био 10. јуна и други за Видовдан – 28. јуна, за које смо ми несумњиво утврдили и у пресуди коју смо донели раније и која је правноснажна и сада у новој пресуди, да се десио значи 28. јуна на Видовдан. Тај догађај веома личи на начин како сте Ви описали овај догађај и сви сведоци су сагласни да су одмах након тог Видовдана, након што је тај Репић убио седамнаест људи, после дан-два људи измештени одатле и враћени у Суд за прекршаје у Зворнику, а да се за Бајрам десио исто неки догађај, у коме је десетак људи страдало, убијено. Јесте Ви чули да се још неки тако догађај, предочавам сада исказе других сведока, било оштећених, било стражара. Ево, сведок «П» каже био је догађај за Бајрам, каже, била је, дошао је увече, поподне, затекао је људе како певају и сазнао је да су ту убијени, неколико њих и тако даље, а онда после прича да је протекло време, па је дошло и до Видовдана, овај догађај о коме Ви говорите и он каже и за Видовдан да је Вас видео, да се ухватио за главу, побегао у кафану, да је видео Вас и

Цвјетка и тако даље. Значи, Ви кажете да не знате за тај претходни догађај?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам заиста, нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте ли чули како су се, јесте ли чули можда неки надимак од тих других што су били са Репићем, од те друге двојице?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам чуо никакав да су их називали, никакве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви значи нисте чули да је нико више долазио од неких добровољаца, од неких других, ни од колега, ни од кога?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Помињали сте неког Нишког. Да ли Вам то име нешто говори?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Само толико као Нишки, знам да су били неки, са неким именима, називима и тако, Нишки, Пиварски, Жућо, Репић, е то је било то све што сам сазнао за време тог нашег дежурства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су долазили ту?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, код мене је само случај овај био Репића и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да сте чули?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да су претходни дан или сутрадан долазили, јесте то мислили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па ти, Пиварски или Нишки, питате ме, да ли су долазили ту. Не сећам се, у мојој смени нису, а нисам ни од ког чуо да су долазили јуче, прекјуче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам схватила, за Пиварског сте чули да је долазио или нисте чули, шта?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам чуо, само сам чуо њихова имена да неки ходају по граду, по селима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, за Дом Вас питам, за Дом?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам, нисам, ниједан од њих нису долазили да ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да Ви знате?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да, ја не знам, можда су, не могу рећи јуче шта је било или сутра, ако сам ја кући слободан тај дан или сам отишао два, три дана на линију у Малешић, заиста немаш ту од кога чути, а сутрадан када дођеш, сви се забављају својим проблемима и тако, заиста нисмо ми сви сада ту, да они причају мени, јој, јуче се десило то. Заиста да знам, ја бих рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да је неком човеку ту одсечен полни орган или ухо или тако нешто?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте никада чули?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам никада, то сада први пут чујем од Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваљда сте први пут чули у априлу 2007. године, не сада.

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да сам изјавио да сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сте већ чули од мене, онда сте ваљда тада чули од.

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не сећам се, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има питања? Нема. Оштећени?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли су Вам полицајци који су држали стражу испред Дома, причали како је то Репић ушао у просторију где су били затворени Муслимани?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесу, причали су ми.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Како је ушао?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ушли су на отворена врата, када је стигао комби са храном, ја сам баш њих питао, «како сте дозволили да уђу», каже, «Лазија, нисмо се смели бунити, ниједан», комби је са храном, мањерке неке су биле, јер ми ту храну делимо са њима скупа, отворена су врата на Дому, да се унесу те мањерке тамо људима да једу. И они су онако тог момента на отворена врата дошли, баш се тако потрефило да су тада дошли. А ови се нису смели бунити да кажу, не можеш ући, ово, оно, јер су изгледа били пијани и тако.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А јесу полицајци покушали да га зауставе или нешто, јесу предузели нешто?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Верујте да не знам, пошто нисам био ту, а питао сам их зашто нису спречили, кажу ми да нису смели, јер пуцао би на њих.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Кажите ми, да ли сте чули можда ова двојица војника који су били са њим, да ли су и они пуцали можда у затворенике?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, не, само знам за овог Репића да их је он.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли су ова друга двојица војника отишли са Репићевим братом или су негде?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесу, скупа су отишли њих тројица и седели на клупи некој уз кафану док је тај брат Репићев дошао и отишли су са жутим «Стојадином», толико могу се сетити, њих четворица.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли тражите трошкове за долазак у суд?

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

То је све што имам да изјавим.

Сведок тражи трошкове.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку трошкове у износу од 5.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, слободни сте, хвала Вам.

Сведок МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Хвала и Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека уђе сведок Пантић.

Адв. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Председнице, имао бих две примедбе, ако ћу на крају после свих сведока или могу сада да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

Адв. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Прва примедба се односи на то, одбрана је мишљења да питање сведоцима, да ли остајете при изјави из 2007. године представља повреду поступка у смислу чл.4. став 1 тачка 6. Наиме, приликом давања изјаве тих сведока у поступку из 2007. године, оптужени Дарко Јанковић тада није имао право на одбрану и није испитивао сведоке, тако да сматрамо да се сада та њихова изјава из 2007. године не може постављати питање, да ли остасјете при њој, а то је у вези са чл.332. јер веће може у случају да сведок не да одговор или да одговор који је супротно од тога, веће тек онда може на раније испитивање предочити ту изјаву. Ето, и друга примедба односи се на списак овај, и јуче је предочено сведоцима, а и данас, а при том да одбрана није добила тај списак сведока, није предочено одбрани и не знамо под којим бројем је заведено као доказ у предмету овај списак и имена сведока и њихови псеудоними, на који се сведоци изјашњавају. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такав списак не представља никакав доказ, то је списак сачињен на основу предмета у који Ви имате право да вршите увид, што сте и радили, према томе, суд мора да направи списак псеудонима, да не би сведоци говорили име и презиме наглас. Значи, Ви сте са тим упознати. А што се тиче прве примедбе, то је поступак који је вођен пред истим председником већа, ти искази се предочавају, а Ви управо данас имате право да све што Вам је спорно, питате. Ја нисам схватила да имате било шта што оспоравате јер нисте имали никакво питање за сведока.

СВЕДОК ПАНТИЋ МИЛОРАД

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Пантић Милорад?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли су се Ваши лични подаци, у смислу, адреса или занимање, променили од 26. априла 2007. године?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Петра, 1958. годиште?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте у Тршићу и ту и сада живите?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта радите, да ли сте запослени?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Тренутно сам на бироу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, незапослен, добро. Да ли сте у сродству или у завади са оптуженима, овде су оптужени Савић Горан, Ћилерцић Саша и Јанковић Дарко?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ако верујете, говорим праву истину, да никада нисам ни чуо за та имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Несродан, није у завади. Као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Предвиђена је казна затвора до пет година за кривично дело давање лажног исказа. Дужни сте да говорите истину, с тим што нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико сматрате да бисте се одговором изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Хоћете да прочитате тај текст заклетве испред Вас?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Овде, хоћу. Наглас или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Јесте Ви колега вршили увид у списе, јесте, добили сте списе?

Адв. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Председнице, ја јесам вршио увид у списе, али овде се предочава изјава где су се сведоци изјашњавали и сада се та изјава као доказ уноси у предмет. Али тада Дарко Јанковић није имао на одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, па данас има право, тај доказ је доставио тужилац уз захтев.

Адв. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да данас има право, и у случају да се њихово сведочење данас разликује или да се нешто не сећају, према ономе како ја као адвокат тумачим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да, да.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Можда грешим. ЗКП члан 332 каже да може онда председник већа предочити исказ из ранијег испитивања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, у вези са делом.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Значи било када, у вези са делом. Али ми сматрамо да је повреда у случају тога ако Ви њих питате да ли остају при изјави која је дата у неком другом поступку када се Дарку Јанковићу није судило, јер тада Дарко Јанковић није имао право да се брани и није имао право да испитује сведоке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у међувремену Дарко Јанковић је добио све те исказе и данас има право све што му из тих исказа иде њему на штету да пита, и он то право није искористио.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да, једно је да питамо то право, а друго је да Ви питате да ли остаје при изјави, онда се та изјава априори уноси у предмет као доказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па та изјава је већ у предмету, јесте ли Ви, колега је ли Ви имате, јесте ли читали истрагу, колико има регистратора.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Читао сам колико сам стигао, не могу да кажем сад читао сам све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад будете стигли онда ћемо да причамо. Добар дан још једном. Ја ћу вам сада укратко предочити шта је овде предмет овог новог главног претреса, у међувремену подигнуте су још две оптужнице против оптужених Савић Горана, Ћилерџић Саше и Јанковић Дарка за кривично дело ратног злочина против цивилног становништва и стављају се између осталог и радње које су учињене у Дому културе у Челопеку у јуну '92.године. Пошто сте Ви већ давали изјаву ми ћемо Вас данас због начела непосредности поступка поново испитати везано за Ваша сазнања у односу на догађаје, значи убиства, злостављања, малтретирања у Дому културе Челопек у јуну месецу 1992.године. Прво да нам кажете да ли остајете при ономе што сте говорили 26.априла 2007.године?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па да вам кажем, 90% ћу нормално рећи што сам и ту говорио, ја немам другу истину да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е изволите, поновите нам онда или односно реците нам шта сте, чега се сећате Ви шта се ту све дешавало, значи укратко кад сте Ви дошли да чувате те људе, до кад сте чували, јесте ли имали неку паузу и шта сте видели Ви лично и шта сте чули од колега, ако сте чули шта се ту дешавало са тим затворенима.

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ја нисам, не знам тачан датум, ја мислим да ни ту нисам изјавио кад сам дошо у Челопек, ми смо смјењивани, сад тамо идеш сад овамо, били смо у обезбеђења тих виталних објеката и остале ствари. Мислим да ја нисам ту био дуго с обзиром да сам имао повреду ноге и био сам на боловању, тако да ја нисам много ни био ту иначе шта сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били кад су ту доведени?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи накнадно сте дошли?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да, да, после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико времена након што су они доведени Ви долазите?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Немам појма, не могу се сјетит колко је било, јел знате како некога пошаљу на једну страну, некога на другу и онда попуњавамо из СУП-а кад нас пошаљу горе у Челопек, већински дио у Челопеку су били људи из Челопека зато што смо били, нисмо имали превозна средства, нормално се ишло пјешке. Е тако то, значи кад је требало да се попуњава ми смо отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви, је ли се по сменама радило?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: По смјенама смо радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте ишли у смене?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па ето ишли смо, некад смо радили по 12 сати, на обезбеђењу радиш 12 па си слободан 24, па онда тако, некад смо радили по 8 сати на обезбеђењу и тако, то је било смјене и онда ако затреба негдје да се повуче људи, да оде на ратиште ил остало, остане мањи број људи на обезбеђењу и тако, то је било што се тиче тих момака који су били унутра ја их нисам ниједног лично познавао с обзиром да сам у Београду радио и мање сам провео времена тамо кући, тако да не познајем те људе фактички ни једног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ушли унутра некад, јесте ли видели како то?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не, нисам ја ни имао храбрости с обзиром да сам емотиван, и имам мало и аритмију срца и притисак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што је требало храбрости да се уђе ту унутра?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па не могу да погледам, ја никад, нисам волео, ево искрено речено никога да видим у таквој ситуацији, нисам био уопште жељан тог рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли Ви задужени били да чувате те људе?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па ја сам био испред, ми смо били испред објекта, е тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, ајмо да пређемо на Ваша сазнања шта се ту десило тим људима?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па не знам, само оно кад је, чуо сам да је долазио тај неки Репић, за њега сам чуо и да су још неки долазили са њим, искрено речено, морам да будем искрен, најискреније, ја нисам волио ни то, јел они кад су долазили то је понашање било циновско, нисте смјели проговорити једну једиту ријеч нити било шта. Друго, што су се они звали неким другим именима, ја нисам знао ниједног ни како је се звао, нит чак нит сад знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим су се звали именом?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Молим? Па ето тај Репић, па шта ја знам, највише су «брате» један другог ословљавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто да нам кажете?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па шта би вам више, кажем само толико ето значи нисам био пуно, дуго ту, и с обзиром да мало ја у тежој ситуацији здравственој због притиска и кажем имам аритмију срца и то све, па замолио би заиста ја, мој образ чист и моје су руке чисте, те момке не могу ни да знам нит знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли бисте нам појаснили мало ваш овај став који сте сада изrekli «моје руке су чисте и мој образ», у ком смислу, од чега, шта то Вас наводи на то?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Рећи ћу Вам ја што сам то рекао, значи да сам био частан и поштен, да нисам никога ни дирао нит ме интересовало то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Направио бих једну малу дигресију па надам се да ћете разумети да бих могао да Вас питам нешто конкретније. Ако Вас позове комшија да му помогнете на пример пластити сено, да ли је Ваш однос у реду ако помогнете комшији и заиста се укључите у рад и пластите сено или ако дођете на ливацу па седите а они пласте? Хоћу да кажем, Ви кад сте стражар.

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Која је Ваша дужност, да ли да будете ту, па ко дође нека уђе, нека ради шта оће, важно је да нисте Ви непосредно то учинили, и то? У том смислу ако можете да то мало објасните.

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Знате шта да вам кажем, игром случаја рекао сам да сам био кратко ту и док сам ја био нису они ту улазили, јест дошао је један пут тај Репић, питао је овог једног колегу да ли је долазио неки, како се звао, и он каже није, и окренуо је главу само и отишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви то лично видели или шта?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ја сам га видео само да је прошо ту и кад је питао неког, овог једног колегу тамо, сад не могу да се сјетим тог момка, кад је то давно било. Да ли је долазио тај неки његов колега, он му је реко није и ништа друго није било. Ја док сам био није правио ништа, никакве сцене е после причало се је да је неке убио момке он, тај Репић и остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта причао?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Причало се да је он неке те људе убијао тамо и шта ја знам, у том Дому.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте се Ви њега плашили и тих?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Јесам лично. Ето искрено кажем јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Због чега, можете ли да?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па њему је било свеједно окренути пушку у мене ил у било кога, ја сам размишљао о мојој породици, размишљао сам како ћу главу сачувати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви некад стражари ту код врата?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ређе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ипак сте некад били јел?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па некад замјенимо се можда мало ту, зато што је ту испред био један објекат, била је ту некада кафана, па кад је лад, ако потрефи се да сам ја цјело време на сунцу, па онда се мало замјенимо да би ја мало сјео тамо у ладовини.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сад узмимо под претпоставком да сте Ви код врата и да долази тај Репић или не знам ти други и хоће да уђе унутра?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па знате шта, ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта бисте Ви урадили?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: У том случају само кажем ја немам кључа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био кључ? Кад смо већ код кључа.

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па кључ је био тамо код кафане на једној даски, није га нико ни носео, него тако само закључа и ко је вођа смјене онда они позову кад оће у ВЦ или кад нема воде да им се да људима тамо, ето тако је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како се онда десило да они уђу?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Ја не знам кад је он улазио, ја нисам био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је неко од тих стражара причао везано за кључ јесу ли узимали кључ или они давали, шта?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Мање смо о томе дискутовали, вјерујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мање сте дискутовали или нисте дискутовали?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па нисам дискутовао ја лично, није ме то интересовало уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мање је ипак нешто од ништа?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Добро, има неко значење али нисам, није ме интересовало то уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А није, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви разговарали, Ви лично, или да сте били присутни, а да је неко други интервенисао код командира Цветка Јовића да он има неке проблеме у стражарењу, да мора да да кључ, да се некога плаши да не може да ту дужност изврши. Јесте ли Ви у вези тога кажете знате шта ја се њих плашим па сад да Ви кажете командиру?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нисам рекао ни да се плашим, а нисам ни дискутовао, гледао сам сваког тренутка да будем ту нормално присутан и да будем по дужности тој која нам послата, међутим дешавало је се, чуо сам после кад су причали поједини да је значи тај Репић побио тих момака неколко, колико ја не могу се сјетити тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте то чули у односу на то кад се збило?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па сад ћу Вам ја рећи, ја сам отишо на боловању баш управо негде после тога, нога ми, ево још има озледе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете да приближно кажете кад је то било?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не могу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не можете?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не могу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете да кажете на пример колико времена сте били на стражи?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Мислим да сам био једно мјесец ипо дана укупно рада, тако, мјесец ипо, два дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Дому?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Код Дома, али укупно значи рада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били кад су напустили, кад су их превезли?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нисам, нисам ни тад био, отишао сам одатле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И од кога чувате да се то дешавало?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па како да вам кажем сад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од Ваших тих колега или?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па од колега, некад смо мало дискутовали о томе и шта ја знам и прича ко прича.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То кад сте чули, јесу ли Дивичанци још били у Дому?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Јесу, јесу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је у знању да је неко морао одвозити те лешеве када се та убиства догодила, па знате ли ко је био ангажован, да ли сте Ви звали некога, или неког од ваших колега неком јавља?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не знам, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је то било?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не знам који је, само знам да су долазили комуналци, колико сам чуо да су одвезли те људе који су побијени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А комуналци каква возила имају?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Јебем ли му, каква су тад имали, имали су свашта кад нисам био ту лично, не могу да кажем ништа. Тад се није знало да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли ко је радио на тим пословима?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: У комуналном?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не могу се сјетити кад је то све мијењано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ту неки сведок, видите ту смо направили списак са именима и псеудонимима, па тај псеудоним «М» јел га знате, немојте му ни име читати? Да ли га знате, јесте ли га познавали?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га познавали?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ви сте пре рекли на питање председника већа да сте овде давали изјаву 2007., јел тако?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Да.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да ли се сећате који је месец био кад сте били 2007?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не могу да знам ни то.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: А да ли се сећате, да ли сте у ствари од суда добили у писменом облику изјаву коју сте дали?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: А да ли се сећате тачно свих питања од стране председника већа и свих одговора које сте Ви дали на?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Не могу се сјетит, то је за мене давно.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега који је сведок добио изјаве? Не морате да ми одговорите, ово је било овако чисто, а друга ствар имате сад прилику да га питате шта је спорно у изјави од овог априла, изволите сад, искористите право за које смо сазнали да сматрате да су Вам ускраћени.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Председнице, није спорно, нисам ускраћен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајмо да утврдимо шта је спорно и да то разрешимо док је ту човек.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Спорно је ако се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите питајте човека на изјаву.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Немам ништа да га питам, ја немам питања везано за изјаву. Ја сам те изјаве све прочитао из.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је онда спорно?

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: А спорно је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А прочитали сте?

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Спорно је ако се сведок када седне пита да ли остаје при изјави коју је дао у неком другом поступку. И то је спорно за одбрану и приговарамо томе, сада на вама је као веће да ли ћете то да цените или нећете да цените.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате, добро. Питања? Нема, је ли. У Вашем првом исказу 2007.године сте рекли да је од доласка Репића због

инцидента неког који се десио на почетку Вашег тамо стражарења се променило нешто у смислу да је Цвјетко рекао да их више не пушате и да се онда начин рада променио тако што сте морали затварати људе, и то и многи други сведоци су говорили, да се након тог доласка првог Репића променило у начину обезбеђења утолико што је од тад почела су врата да се затварају и тако даље.

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Затварали су врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нашта сте то мислили кад сте рекли, објасните нам?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Затварали су врата, сад ћу вам рећи јел Цвјетко је дошао и рекао је кључ смо, они носили горе у школу, ту су горе били њих три, четири момка који су стално дежурали, на смене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стражари?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е а кад се то десило и због чега се мењао тај начин обезбеђења, то вас питам?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Зато што су често пута људи излазили мало јел било је врућо и мало да им донесемо по неку канту воде мало да се умију и да оперу ноге и те ствари, и то је било ја мислим, од једних смјена па је Цветко рекао немојте их пустати искористиће прилику ове паравојне јединице па могу направити белај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви сте рекли да су већ направили белај, па зато?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Прије тога је било ово што је Репић направио, а после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које, које?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па што је побио те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не кажу они да је то, то је било на крају то за Видовдан то што их је пуно убио, али пре тога сте рекли на почетку боравка су ушли, малтретирали људе, било је пуцања, рекле су Вам колеге и онда је Цвјетко рекао да се начин рада мења и онда они и даље бораве.

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Било је пуцања по сали, по ономе кад су долазили ови паравојни они су, иначе су они правили те проблеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кад, кад је?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Како се могу сјетит сестро рођена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на крај њиховог боравка, то Вас питам, је ли то било на почетку као што сте рекли први пут?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: На почетку, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте први пут Ви чули, шта се то десило први пут па то изискује да се начин обезбеђења мења?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па пуцали су кроз врата, пуцали су на све стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли улазили унутра?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Нису могли да уђу унутра зато што су затворена била врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, али прво кажете овде да се десило, па је тек онда рекао Цвијетко да се начин рада мења.

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па после тог пуцања је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта је било пре него што се променио тај начин, то Вас питам, због чега се променио, шта се.

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па пуцали су они унутра, наваљивали и остало и Цвијетко је дошо и реко не може да се отварају врата и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате о томе шта се то десило па долази до пуцања?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па не знам, ја нисам с Цвијетком причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да је неком одсечено ухо, полни орган, да су малтретирани, да су им урезивани крстови?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Само сам то чуо јуче преко интернета кад је прочитала једна цурица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква цурица?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Једна дјевојчица нашла је тамо да је неки човјек, да му је одсечен полни орган.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте чули сад 2011. у марту?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Сад, сад, јуче чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли имамо питања, чланови већа? Изволите. Немате питања. Хвала. Да ли тражите трошкове за долазак у суд?

Сведок МИЛОРАД ПАНТИЋ: Па нормално од чега, кад сам на бироу.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок тражи трошкове.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку износ од 5.000,00 динара, на име трошкова доласка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења.

Адв.НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ: Судија ако дозволите док не дође сведок. Ово сад што је сведок изјавио, ову задњу реченицу ме је вукло да упознам веће. Ја сам случајно био на интернету и видео сам целокупне

списе овог предмета да је невладина организација која прати ово суђење ставила на интернет. Ја мислим да је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које списе, шта?

Адв.НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ: Списе овога предмета који Ви данас водите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу, записнике, транскрипте?

Адв.НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ: Па записнике, оптужнице и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужница има и на сајту Тужилаштва за ратне злочине.

Адв.НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ: Скрећем пажњу да на овај начин доћи ћемо у проблем јер многи сведоци који данас нису саслушани или ће бити саслушани могу да се упознају са исказима, предметима, лицима и тако даље. Мислим што ствара и одбрани и нама свима одређене проблеме, знате, ако они знају а ипак је та истрага била тајна и, међутим некоректно је то да лица која прате суђење узимају копије записника и стављају на интернет. Ето само да Вас информишем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам сад која лица која прате суђење, мислите на пуномоћнике?

Адв.НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ: Па ја не верујем да ће суд да стави то, него ови из невладиних организација Наташе Кандић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Фонд за.

Адв.НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ: Фонд за хуманитарно право.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су пуномоћници оштећених, госпођа Славица.

Адв.НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ: Али не може, ако је нешто било забрањено разумете да Ви стављате, да стављате или да информишете јавност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам на шта мислите.

Адв.НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ: На записнике, па погледајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из истраге?

Адв.НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ: Из истраге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису из истраге записници ваљда на интернету?

Адв.НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ: Погледајте па видите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из истраге?

Адв.НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ: Ја мислим да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Проверите прво колега. Изволите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Фонд за хуманитарно право као организација прати ово суђење и објављује кратке извештаје, управо јел спроводи пројекат који се тога тиче, а ми објављујемо и транскрипте са суђења, међутим само она са главних претреса које је дозвољено објавити. Знате суђења су јавна према томе зашто не бисмо објавили. Не објављујемо транскрипте са којих је јавност искључена, ето.

Адв.НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ: Ма колегице, али у тим записницима постоје лица против којих се воде поступци и изјаве сведока о сазнањима о тим лицима, што указује на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са јавних суђења, са јавних суђења.

Адв.НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ: Па са јавног суђења, али није то коректно.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Иначе ништа што се истраге тиче не објављујемо и уопште ништа до главног претреса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Постоји разлика између оног што је коректно, што је сврсисходно и што је законито, знате и ту се, и ту ја имам одређено мишљење али ја не могу да утичем на то да ли је то коректно или не, нешто што је противзаконито надлежни тужилац.

Адв.НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ: Ја ћу званично да се објавим писмом јавности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, надлежни тужилац може да уколико је прекршен закон да реагује.

Адв.НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ: И да опоменем Наташу Кандић и Вашу организацију на некоректност понашања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободно, јесте.

Адв.НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ: Знате Ви, јер Ви прејудуцирате неке ствари, овај суд није крив и у праву је судија, али некоректно је да сведоци који ће овде бити, шта ја знам, ако сам ја Муслиман, отприлике причам и огорчен, ако ми је неко у породици погинуо, па ја ћу да сломим све живе на ове људе који су оптужени, ко може да ми забрани, а ја ћу да видим и преко интернета шта су они изјавили.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Колега може да се обрати јавности, то је његово право, међутим ми радимо оно што мислимо да треба и што је дозвољено законом, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то у интересу поступка, то је друго питање. Дobar дан.

СВЕДОК МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Дobar дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Милош Јовановић, је ли тако?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца је Чедомир?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте '47.годиште?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте у?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Челопеку.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли сад у пензији?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А живите?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: У Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Челопеку, добро, да ли сте Ви у сродству или у завади са Савић Гораном, Ћилерџић Сашом и Јанковић Дарком?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знате шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде оптуженима.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знате шта, ја први пут чујем за та имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Несродан, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, предвиђена казна затвора до пет година, нисте дужни да одговарате на поједина питања ако сматрате да бисте се изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Хоћете да прочитате тај текст заклетве испред Вас.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро хвала.

Сведок положио заклетву, па наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након Вашег првог испитивања подигнуте су још две оптужнице против ових поменутих тројице оптужених од стране Тужилаштва за ратне злочине, између осталог и Јанковић Дарку званом Пуфта стављају се на терет радње кривичног дела ратни злочин против цивила у Дому културе у Челопеку у јуну '92.године. Па ћете Ви сада нама да испричате која су Ваша сазнања о томе, будући да сте Ви били стражар у том Дому.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е тако укратко.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па знате шта, ја не могу да се сјетим сад датума, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, кад сте почели тамо да радите, докле сте радили, шта сте видели, шта сте чули ако нисте видели, ко је то улазио, ко су ти људи, да ли знате имена, надимке, шта су радили. Изволите.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па знате шта, ја не могу да се сјетим сад тачно кад, који од тих датума, искрено да Вам кажем ја сам био мало и, не мало био сам доста и болестан и тако, лежао сам овде у болници и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите, седите ако Вам је лакше.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нека, стајаћу ја колико будем мого, па кад не будем мого ја ћу да сједнем. Јер иначе ја сам био непокретан скроз и тако сам. Е да Вам кажем овако, не сећам се тих датума кад је, ја сам био у резервном саставу полиције и ја сам био у Зворнику и једнога дана Славко Ерић ми је реко «Милоше морамо мало доле појачати да се оде, имају неки људи са Дивича који су доле стављени у тај Дом културе, ми звали сала за играчке била», каже «пар дана јер требају да иду на неку размену». Реко када се распоређујете, морам ићи так да нисам имао појма и тако ко је доле. Ја кад сам дошо вјерујте да људи који су са мном радили у фирми и тако, познавали смо се и тако, и ја кад сам дошо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су ти људи?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Из Дивича. Ја мислим да су то били све, није било ни других људи ван Дивичана да ту буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко затвори те Дивичане?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко затвори те Дивичане?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Е то не знам сине. Не знам, ја нисам имао појма ни да су они туди ни дошли, да имају, ни ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дошли су, довели смо их и сад питам Вас како не знате, чувате људе, а не знате ко је људе затворио?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па не знам, ја сам био у Зворнику, да Вам кажем, ја сам тамо радио, обезбеђивао сам нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како нисте сазнали ко их је довео?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па кога сам ја то мого да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рецимо шефа?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па нисам, не могу никог то да питам ко је њих затворио и што их је затворио, ја то немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што нисте могли да питате?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па слушајте да Вам кажем нешто, како ћу ја да питам рецимо да питам начелника СУП-а је ли некога тамо, како ћу њега ја то да питам. То није било наше мјеродавно да ми питамо то што је затворен и тако даље и онда ја кад сам дошо, ја се сјећам да сам дошо трећи дан кад су они били затворени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трећи дан?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: И ја сам тако, кад сам доле дошо питам, нако случајно смо сели пред кафану, ту има једна кафана одма ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, добро.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Одма ту с десне стране, ја сам прво питао а ко су, а шта су, нисам упознат ништа, онда су они мени рекли људи са Дивича дошли ту да иду на неку размену, тако је тада речено и то, питам ја шта је са храном, кад иду, видим нико не иде у ВЦ, не иде нигде, каже богами мени овај један каже, па не иду они два, три дана никако. Како реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ВЦ не иду?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Само једном их као пуштали. То реко нешто није у реду, ја питам командира реко знаш шта, он је био горе у школи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којег командира?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јовић Цвијетко. Реко Цвијетко ја, шта је ово, каже немам ја појма ништа као о томе. И онда узмем Јовић Мику и нека кола су ту била чини ми се нека «128» ако се добро сећам, и одем горе у СУП и нађем Славка, кажем ја Славко шта је оно болан доле, ту немају ни храну, ни воду ни било шта. Он је позвао Петка Панића, Петко каже то је наручено из хотела «Дрине».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је Петко радио?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па Петко је ја мислим био тада начелник СУП-а, мислим да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже Петко?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Каже наручена им је храна из хотел «Дрине».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко им је наручио храну?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Они горе у СУП-у, ко је наручио, Петко и тај Славко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је био Маринко Василић, ако је Петко био начелник?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Е Маринка сам ја раније познавао као полицајца, а шта је он после био вјерујте да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, тад шта је био?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, не знам шта је био, немам појма ако вјерујете, јер нисмо ми ишли у СУП да испитујем ко је где, шта ко радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко то наручује храну за затворенике?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Е онда ја сам се вратио доле, он је мени рекао иди доле храна ће доћи, никаквих проблема нема, сад ћемо звати хотел и храна ће доћи доле. Ја сам доле дошао, сјећам се тамо познавао сам се са доста људи који су ту били, био је Алија како се презивао, радио у «Ауто моту» он је био као секретар «Ауто-мота». Ја сам њега замолио кажем Аљо молим те сад ће доћи храна, али да буде, и за нас храна и за њих, значи заједно ту да једемо. Ето замолићу те, овако сам му баш рекао,

немој да неко остане без хране, а неко да поједе два, каже неће Милоше нема никаквих проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте то ушли у Дом кад сте то рекли Алији?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, кад сам се вратио доле у, ја. И онда су они стварно дотјерали храну. Дотјерао је неки човек из Хотела «Дрине», ако се сјећам чини ми се била је нека плава «застава», и један овако проћелав човек као и ја. И сад нисмо могли другачије никако да имају воду унутра, јер није било воде, ставили смо једно црево кроз врата, ето то је што смо ми могли да урадимо, то смо урадили. У ВЦ су ишли увјек када сам год ја, ево не говорим сад зато што сам ја у питању, него кад сам год доле био ишли су у ВЦ кад је год коме затребало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је тај ВЦ, није то ратни злочин предмет овог поступка овде, био је прошли пут када смо судили за неке друге радње и нерадње неким другим људима. Да пређемо на ове злочине који су учињени, шта Ви знате јесте ли видели, јесте ли чули неког да долази, да врши злочин над тим људима?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знате шта, ја сам једног дана био друга смјена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја кад сам дошао доле испред Дома, можда да са вратим само, у мене је била отац и мајка јако тешко болесни, и ја нисам искрено да кажем ни смио да идем у Зворник, ја сам тај дан отишао у Бању Ковиљачу да узмем неких лијекова да им донесем, а иначе сам био друга смјена. Ја када сам дошао доле одједном видим нешто није у реду, нешто. Шта је тамо је био Милан Митровић ако се добро сјећам и Срећо Иконић. Кажу «Милоше дошао је «Репић», каже «направио је ту дар мар», шта је направио реко болан, шта. Каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај Милош Митровић је ли?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, не, Милан Митровић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан Митровић то каже?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ту, само извините један списак смо направили са псеудонимима и именима, па да уместо имена кажете то слово или број поред, можда знате и те неке оштећене ту, «Један», «Два», «Три», «З», «В» и тако даље, а има и тај «М» и «П» чујемо сада да су покојни, па шта нам каже Милан Митровић да је дошао неки «Репић»?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја, дошао је каже неки «Репић» и каже направио је тамо дар мар, какав реко дар мар болан шта је било, па каже тукао тамо, убијао шта ја знам и уствари ја када сам дошао стварно, најискреније кажем ја сам сјео пред кафану, тј. то је било завршено, мени то није било јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то када Ви долазите ноћ, дан?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Увече је то било, увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте Ви дошли.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Кад сам ја дошао, предвече је то било, да, увече. Друга смјена био и каже дошао је «Репић» са неким ако се добро сјећам двојицом каже направио то што је направио, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је направио?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо чули какав дар мар, шта?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па каже тукао је тамо, убијао неке људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли убио неког?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па убио је сад колико и како не знам, углавном је убио каже неколико људи је побио, тамо неке тукао шта ја знам, тако су они мени изјавили, ја нисам видео, нисам што каже био ту да то колико и како то не знам. Знате шта видите ове, ево под «П» овога знам, то је тај који је изишао пред мене и рекао ми то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он Вам је рекао?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли рекао да је то било ноћу, дању, како?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: По дану, по дану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По дану, а где су били ови?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Он је био прва смена, ја сам био друга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су били Дивичани када је тај наишао?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Унутра. Е сад гдје су били не знам, ја знам да су били унутра, они су били унутра и повремено пуштани да иду у ВЦ, јер ВЦ-а су била иза Дома, тзв. Дом културе, иза доле била су три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, а шта каже овај сведок «П», како их је пустио да уђу, шта је то било?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим да је он њих пустио да иду људи у ВЦ и да пију воду и да се умију и да су они тог момента налетели ту и да су, ако се добро сјећам, немојте ме, давно је било, да вам кажем а ја сам мало и што кажу болестан, често пута заборавим за минут па не знам после не могу да се сјетим. Само да погледам ако још кога овде знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вам још «П» говори, то се десило и шта је онда било?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ништа, каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било неких тела, је ли неко односио, је ли било нешто?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Каже да су их покупили, ко их је сад покупио искрено да вам кажем не знам, каже они су их покупили и још узели су каже неку двојицу тројицу, колико су их узели да их отпрати доле, али каже нису се ни они вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И њих су повели?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Е тако је било то што је било, тако су ми прењели, мислим тако ми је рекао тај Милан Митровић и овај под «П». Е то је то. Ми смо даље остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био неки случај да сте Ви остали присутни?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам, на сву срећу знате како да вам кажем нешто, ја сам ту колико сам смјена био, ја колико сам смјена био на моју срећу није се дешавало ништа тако негативно да сам ја био присутан, јер ми смо обезбеђивали рецимо и горе школу, онда смо, ја сам највише био у болници. Ја сам болницу највише, али обезбеђивали смо рецимо општину, СДК-а, пошту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је овај други пут, причали сте да је и неки други пут долазио «Репић» и његов брат Жућо, пред кафаном га шамарао, шта је то?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Е знате шта нисам био али сам чуо, то су исто причали ти наши људи, да му је дошао брат, он је дошао каже наредио им пјесму, тако су они рекли наредио им је пјесму и каже пошао је био, била је горе још једна кафана која је после затворена, да иде горе да пије и као кад врати се он ће њима дати дусу, али је у том моменту избио његов брат Жућо, каже да га је добро ишамарао, да га је истукао и отјерао одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је том приликом урадио?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ништа, тако су рекли да је њега, да је он био ту, да је дошао да им је наредио да пјевају и рекао идем сад у неку другу кафану, а кад дођем онда ћу да им дам дусу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да им дам?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Као да ће их тући, дусу, знаш оно сељачки даћу ја њему дусу. А каже овај, онда је тог момента избио Жућо, ја га не знам само сам чуо о њему, каже он је дошао и каже он је њега лемао пред кафаном, ту тукао. Е такву имам информацију да је то то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ни тад Ви нисте били са њима?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам, нисам стварно. Да вам кажем нешто, најискреније да вам нешто кажем, ја имам своју дјецу, све што није мило мојој дјечи није никоме, ни једној ни другој страни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте да сте били у смени када су нека двојица дошли и извели неку двојицу, питали нешто?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Е то се једном, јесте, јесте. Ја сам једном био ту пред Домом, ја искрено да вам кажем, ја сам, ми смо имали ту поред кафане, имали смо испред Дома, имали смо тамо позади, тамо гдје смо тако дежурали, и ја нисам, ја не волим то, не могу да поднесем, јер су то људи које сам ја знао и ја сам више волио да идем тамо на те друге стране и тако. Једног дана ја сам ту био пред Домом, дошла су нека двојица, униформа шарена, каже питају тамо, ко је сад био да се сјетим, могу ли да питају неку двојицу нешто, ја да изведу неког и да нешто питају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазе двојица у шареним униформама?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јесте, у оној зеленој униформи оној зелено шареној оно униформа она маскирна униформа такоређи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажу Вама?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја, каже можемо ли да испитамо неку двојицу, тројицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па чекајте шта кажу из које су јединице, формације, шта су они?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ништа нису они рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војска, полиција?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нису они рекли, само је онај један рекао ја сам капетан тако је се представио, али нису чинова имали никаквих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Капетан чега, име, презиме?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ништа нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па знате шта да ја Вама нешто кажем искрено, никаква ми овлашћења ту нисмо ни имали, ми нисмо били можда 10% мање угрожени него ови људи који су били унутра. Нисмо ми никоме смјели ни могли да кажемо е не иди ван, не иди овако, не иди онако и тако даље. Ништа, једноставно кад сам ја доле био, али на сву срећу није се то ни дешавало и сад па ето има кључ узми и он је извео двојицу. А знате степенице су колика је та сала толике су и степенице овако скроз по дужини биле. И он је извео неку двојицу, да ли је прозвао тамо именом или није, или случајно су изишла двојица то не знам, нешто је испитивао можда једно 10-15 минута и онда онај један је овако одмануо руком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који један?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Од њих двојице један, од тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих у маскирној униформи?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: У тим маскирним униформама. И ајте унутра и људи су се вратили унутра, то сам видео сто посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви кажете познајете те људе, је ли знате ко је то тражио.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ево ја сад читам овде, има и овде неких имена, презимена које ја се сјећам, не могу ја да. Не могу ја сада да се сјетим вјерујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А они су тачно по имену тражили неки?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, не знам, они су дошли на врата и тражили, изашла су двојица, да ли су они рекли изиђите двојица или су тражили поименице ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви кажете «ево кључ и уђи»?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знате шта кључ је био тамо, нисам ја то рекао, кључ је био тамо на кафани на ономе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је рекао да узму кључ?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ко је био тамо испред сале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас су питали је ли?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Они су дошли, ми смо ту били, ја сам био испред Дома и они су ту дошли и каже треба да испитамо једно двојицу, тројицу, тако је он рекао, ако морате морате, ја сам, каже, капетан ко, одаклен, шта, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли причао екавски или ијекавски?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па ја мислим да вам кажем да је он причао на екавски, на србијански да је причао, ако се добро сјећам, мислим да су тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А други је ли нешто причао?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, не знам да вам кажем да ли су ова двојица били, онај један каже ја сам капетан, хоћу да испитам једно двојицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ко је тамо био, узео је кључ, отворио, изашла су двојица, нису тројица, двојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то било пре оног догађаја са «Репићем» што Вам је причао сведок «П» или после?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим да вам кажем ја тешко сад памтим то како је то било, ја мислим да је било, немојте да слажем то, нисам сигуран, ето немој да не би рекао нешто погрешно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што сте рекли да се то није десило, мислећи на оно што Вам је причао сведок «П», нисмо их закључавали, а онда смо их закључавали и био је катанац на вратима и кључ је стајао пред кафаном на прозору, један кључ?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да, да, пред кафаном, јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли то било тад када је почело да се закључава или?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Е онда је то било после сигурно, јер није закључано док «Репић» то није направио, е онда је то сигурно било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад је то «Репић» направио колико они још ту бораве у Дому?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па знате како, незгодно ми је то ја сада, давно је то било, да ли је то могло бити пет, шест дана, десет, немојте ме, знате како ја сам, рецимо они су нас распоређивали данас каже идеш туде, сутра идеш тамо, прекосутра идеш тамо и тако даље. Ја да искрено кажем нисмо могли нити нас је интересовало ко, како, шта, куда, где и тако. Ето то. Колико су дана после тога били не могу сто посто да кажем били су пет дана или десет дана, али ту негде можда, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо утврдили у овој првој пресуди која је правноснажна за одређени број учинилаца, да су била два таква велика догађаја. Први догађај за Бајрам 10. јуна, и други догађај за Видовдан 28.

јуна и у оба догађаја био је и «Репић» и још неки људи са њим. Ви описујете да је ово било прво и да су онда остали, онда би то испало да је то био тај Бајрам?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Јој не знам да вам кажем дјете ја нисам Муслиман, ја се сада не разумијем када је Бајрам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сам Вам рекла, не морате да будете Муслиман да би знали ако живите са Муслиманима, да и они имају неке празнике и обрнуто.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па можда, можда је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате за Видовдан да се нешто десило ту, 28. јуна?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је «Репић» упао и да је побио ту 17 људи, има пресуда правноснажна, тај «Репић» је покојни, он је издржавао ту казну и да су одмах после тога склоњени, сви сведоци то говоре, је ли Вам то познато? Зашто су склоњени људи одатле и поводом чега и када?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Чекајте сада да не побрчем, само мало то, ја знам то једном када је «Репић», када је то, не знам само који је датум био, када је дошао и то када је направио и, а за друго ја не знам ништа, е сада да ли је то ког је датума тачно било, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био неки случај да су они ручали и да је у том тренутку неко упао, «Репић» и још неко?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па ја мислим да је то било то о чему ја говорим, да су, да ли су они ишли у ВЦ, да ли су они узимали ручак када је он упао, тај «Репић» дошао са колима и упао и направио дар мар, ја о томе знам а друго не знам ништа, не знам о другом догађају, знам о овом једном догађају да је био, е сад који је само датум био нисам ја то писао, нисам ја то нити ме је интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам Вас за датум, питам Вас колико су још остали после тог догађаја ту? И како је дошло до тога да се они преселе?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Откуд би ја то Вама знао рећи да вам кажем поштено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сазнали одједном иду сад ти људи, јесте сазнали зашто, како сад иду, где иду?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па знате шта, било је то људи који су повређени, људи који су, највјероватније су они одатле повучени да он не би можда опет дошао, то је сада моје овако размишљање, да не би он опет дошао и да не би направио нешто, онда су они вјероватно склоњени горе у Зворник, а горе су били у згради, то је припадало ја мислим «Новом извору», та зграда иза СУП-а нашег је ту одмах било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и како дође до тога да они иду у ту зграду?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Е па не знам да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам ја ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте писали неке извештаје, неке књиге, неке свеске, неке дневне извештаје за команду или било шта?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није ту било ништа, није ту било никад ништа, нисмо имали никаквих што кажу дневних извештаја или било чега, командир распореди данас овде, сутра онде, прекосутра тамо вамо, ето то је било тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Не, не, ја сам кренула редом, прво сам ја хтела. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте описујући овај догађај рекли да су они покупили те лешеве и да су неки отишли па се нису ни вратили, а опет говорили сте о догађају када је Жућо дошао и одвео тог брата «Репића», па можете ли да сад ту се изјасните о томе да ли је тада када су ти лешеве одвежени, када су ти из Дома отишли да истоваре лешеве и нису се вратили, је ли тада Жућо долазио да одведе «Репића»?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знате шта, ја уопште нисам био, не знам, разумете, ја сам дошао увече у смену, мени су ова двојица изашли, не изашли него ту су били, ја како сам прилазио ту у кафану они мени кажу Милоше десило се то и то. Е овако као ја вама сад кад говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Ви схватате шта Вас пита тужилац? Прошли пут сте рекли и сад сте рекли када Вам је рекао «П» шта се десило, да су неколико затвореника морали да изнесу тела и да су пошли са тим?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нису се вратили?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Е то ми је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А рекли сте и други, чули сте опет наравно нисте били присутни, него сте чули да је «Репић» дошао други пут и да је тада дошао његов брат Жућо?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу то два догађаја?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Два догађаја, браво. Два догађаја, да. Јер мени је он рекао каже повредио неке људе, побио и шта ја знам, и каже када су их утоварали, на шта и то не знам, али каже да ли су они тражили, одвео је још два или три човјека не знам тачно, али каже није ни њих вратио, то ми је саопштио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тада није био Жућо?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи други пут је био Жућо?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Други пут када је дошао, он је дошао други пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а тај други пут је ли убијао?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није, није други пут убијао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То једино Ви кажете, сви кажу да је убијао када је дошао Жућо?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, не знам ја, он је, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Жућо каже када је дошао да је убијао, његов брат и да је зато дошао.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја кажем ја сам само чуо, ја нешто што видим ја ћу казати ја сам то видео и тврдим да је то тако, али ја сам чуо да је он дошао овако, да је дошао пред тај Дом и да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Њима наредио пјесму. И да је рекао идем у кафану другу горе неку која је радила велика кафана, а када дођем даћу им дусу. Од тог момента избио је Жућо, његов брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ишамарао га зато што им је наредио да певају?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Каже он је њега каже излемао, истукао ко мачку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што, због тога што им је наредио да певају, је ли?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па вјероватно због тога и што је долазио туде у Дом, вјероватно због тога, ја кажем ја сам ту, мени је то човек пренио, рекао, нисам ја ту био. Ја Вам говорим шта сам чуо и оно шта знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре него што сте дошли у Челопек, рекосте да Вам је командир пренео да идете и Ви у Челопек, да мало појачате, остала ми је та реченица недовршена шта да појачате, у ком смислу?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Можда није да појачамо, него знате како вјероватно је мањкало људи, то је ишло у обрт, рецимо он мене вечерас распореди у Челопек, сутра увече у Медицински центар, па рецимо сутра увече ме распореди пред општину, па онда опет или може да буде двије ноћи, два дана да дежурам на истом мјесту па онда идеш на друго мјесто, па онда пред СДК-а редимо и тако, па је вјероватно онда су они њих распоредили, онда се дешавало рецимо пукне линија негде, и онда он каже треба 20 људи, он одвоји 20 људи на линију, е онда остаје мањак људи па онда то ротирају, допуне тамо гдје два, стави три и тако, ето и то нам се дешавало рецимо пукне те на линију и одемо на линију што остане људи остане, то обезбеђује.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сад да рашчистимо ту дилему да ли сте Ви отишли у Дом културе да будете стража у Чelopeку, да појачате тај састав те полицијске станице, због тога што се нешто догодило, а ови су у бројчаном мањку не могу то да предузму, или то није био разлог.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да Вам кажем ја сад ту не знам у правом смислу некако то није био затвор, то је био у Дому културе, није ту било ни жице, нигдје ништа ту није било, онда ми смо се онако искрено речено можда би волио и неког да видим од тих људи тамо а ево био сам јесенас са човеком рецимо, поштар Пашића сином, дао ми је број телефона и тако

даље, довео мајку лекару, ми смо нормално ту сједили, пили овако сок купимо и цигара рецимо поштару Пашићу ја сам га много волио зато што ме је када сам ја био у војсци сва ми писма донио мојој кући и тако даље. Ја сам куповао цигаре и тако ето са Алијом, који је био секретар у «Ауто моту», сам га доста познавао јер увијек кад сам комби код њега дотјеривао никад нисам се вратио да нисмо попили кафу и тако даље. Ето е сад да ли је доле било мањка људи ко је правио распоред тај и то одређивао ја не би знао то вам право рећи, а искрено да вам кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А можете ли да нам кажете да нисте отишли зато што се десио неки инцидент па је потребно с обзиром на тај инцидент да се појача, него да су биле уобичајене активности?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па ето то је тако било вјероватно уобичајено ја не знам шта ја знам кад сам ја доле дошао није било никаквих тих шта ја знам, јер ја сам дошао после три дана када су они ту били, трећи дан сам ја уствари дошао доле, тада није било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: По њиховом доласку?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Они су прије мене дошли на три дана, ја нисам ни знао ни да има доле, ко, ни ко је дошао ништа, само.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви остали до самог краја?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам, знате како то је ишло кажем вам данас ме распореди тамо, прексутра вамо, засутра вамо, када опет неко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, добро, те активности имате сваки дан и нису све исте да се понављају, то сам разумео тако, али с обзиром на одлазак Дивичанаца из Дома културе у Челопеку, у зграду Суда за прекршаје у Зворнику, јесте Ви били стражар док они нису отишли или сте Ви из те полицијске станице од Цвијетка Јовића отишли пре него што су они премештени?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па ја сам био горе, ја факат јесам, ја сам био горе неки су били доле, шта је кога затрефило, ко је затрефљен доле у затрефљен, ко није ко је ће био, када смо прешли горе опет смо исто имали дежурство рецимо, опет смо дежурали, тамо је била једна гаража поред тога, тај човек је некад био директор у електрани Мали Зворник, јако један добар човек, исто Муслиман и ту смо у његовој гаражи били дежурали, е сад падне ми вечерас дежурам ту, опет сутра вече можда одем пред СДК и тако даље и тако даље, ето.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам Вас разумео.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Можда ја не могу да вама објасним, али овако сам ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли били у Челопеку док су Муслимани били затворени у Дому културе у Челопеку.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нон-стоп константно, јел то мислите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте, до краја?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, па знате како можда сам био не знам сад колико сам дана био, од тог дана колико су били ја сам можда имао једно 10-12-15, не знам колико дежурстава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте Ви пре отишли из Чelopeка или су пре Муслимани?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Пре, пре. Прије сам ја горе отишао. И одлазио сам и враћао сам се опет. Рецимо мене распореди.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е кад се једном вратисте па њих нема ту, питате ли Ви што их нема?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, једном.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли се то десило?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Једног дана ја сам био пред СДК-а, добро се сјећам и кажу е данас каже Дивичани стижу у Зворник, они су дошли аутобусима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па добро, сада нам је јасно.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Они су дошли аутобусима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи нисте били ни у смени када су дошли у Суд, је ли тако?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знате како, они су, каже данас долазе и било би добро да оду још неки доле кога они распореде и да их у аутобусе попакују и довеземо горе и ја сам био када су они, нас је довезао одозго Славко, не Славко није, довезао нас је Средо, ако се добро сјећам неким аутом али није било никакве потребе шта ће људи су били стварно. Па то су људи били сви добри, да будемо поштени били су то људи добро, били су то људи фини, то су били људи радни, искрено да кажем не би они ни били можда у кући да су они били неки други. Они су нађени у кући доведени ту и то је то, рецимо и били су тамо рецимо њих можда 4-5 колико је било тих полицајаца, никаквих проблема није ни требало ни да иде било ко. Ми смо формално само дошли са тим аутом и вратили се одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али не знате ко ухапси те добре људе је ли и зашто?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па знате сине да вам кажем нешто искрено, ни данас никад не можемо ми питати неког команданта, командира или некога, еј шта ти радиш, куд идеш и тако даље, а искрено да вам кажем ја сам имао оца и мајку болесне и жену и двоје дјеце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо. А ко је био војни командант Зворника тад кад су они ухапшени?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим? Нисам разумио, мало не чујем на десно уво?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу мало гласније. Ко је био војни командант у Зворнику крајем маја када су они ухапшени? Кажете у полицији је био Петко је ли, а ко је био војни командант?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да ли је био Василић, да ли је дошао касније, не знам ја доле пуно, немојте ме не знам, не знам сигурно, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих предложио да се сведоку једно писмено предочи, ако се ја добро сећам да је његово име на њему, али ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извештај онај што смо причали прошли пут, о раду.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знате шта да вам кажем нешто, ја искрен да будем ја можда је то се десило, али ја не, ја сам после тога размишљао данима нешто ме то прогањало да вам кажем поштено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта има да размишљате, рекли сте да сте Ви потписали тај извештај.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па ја не знам, нисам, највероватније, знате шта ја нисам на екавски писао ни причао никад, ја причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте потпис је лично мој, па онда личи, па било било неколико Бикића, па.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Слушајте да Вам кажем нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли одведено неких 17 затвореника?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па ја да Вам, све је то можда, али није, у мом присуству није. У мом присуству није никада одведено ја се не сећам никада да је одведено, да јесте одведено па шта ја баш ме брига ко је га одвео и што је га одвео, то није мој проблем никакав је ли тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чији је проблем да неко одведе некога кога Ви чувате и тог сутра нема, чији је онда то проблем?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па проблем је онога ко то организује и ко то ради, ми нисмо имали, нисмо смјели да вам кажем искрено, ми нисмо смјели никога питати ништа, јер ако што, каже што ти питаш, што је то је твоје да радиш и иди тамо за послом. Па знате да су код нас рецимо на нашем игралишту у Челопеку сто и нешто људи је било рецимо постројено, они су скинули 10 људи и тјерали голе, мислим ако вам то говори сада нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи никаквих 17 затвореника нису одведени у Вашој смени?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Никад ја се тога не сјећам, ја знам да, чуо сам, била је горе Циглана да су они на рад у Циглану водили неке, а одакле, куд и како стварно најискреније вам кажем ја да не би понављао, имам и ја своју дјецу и ни милиметар нећу лијево ни десно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли Вама неко можда од колега стражара говорио да су у његовој смени некога одвели? Да је било одвођења?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па знате ја ћу вам још једно искрено рећи, ја вам све искрено говорим, ово најискреније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате колико пута сте данас поновили то искрено, нисам бројала, али када будем транскрипт читала мораћу да пребројим.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знате шта, можете ви схватити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете то да прескочите, само одговарајте на питања, не морате то да понављате.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ево видиш шта сам сад хтио рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само лепо одговарајте, уопште не морате то да подвлачите да је искрено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Вама неко од колега стражара говорио да је у његовој смени било одвођења из Дома културе?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ево ја сада рецимо хоћу нешто да кажем па заборавим, заборавим и добро се сјетити сад, али да вам кажем нешто да ми је да могу да знам сад ко је зашто би ја то крио, зашто, нема никаквих разлога. Рецимо тај, тај, то је рекао ми то, али стварно не могу да се сјетим рецимо јер они су можда шта ја знам дођу одведу туде у «Нови извор» да раде, да ли су их враћали, искрено да вам кажем, ја хоћу, ја сам само водио рачуна гдје сам ја и како ћу главу да спасим, ето искрено да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мени уопште није јасно, од чега да спасете главу, када у Вашој смени се никада ништа за месец дана није десило? Од чега сте Ви то главу спасавали?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Слушајте нешто, глава се губи у рату и на цести и у шуми и свагде и да ја некога упитам нешто или било шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, о Дому говоримо, пустите сада цесту и пут и то.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Добро, ето, рекао сам Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега сте спасавали, никада ништа нисте видели, били сведок каквог зла?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знате шта, тај Репић који је долазио, рецимо, мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви видели некада тог Репића?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам, на сву срећу, хвала богу, нисам никада, да га не видим никада, да не чујем више за њега никада. Мени је овај, да кажем, под «П», он мени каже, «Милоше, то није нормално, то је дивљак, па то је, не знам шта је оно» и да Вам кажем нешто, ми смо тамо људи били, јер знате како је у то време било, ниси могао ући у полицију ако си имао неку лошу карактеристику, ми смо људи били поштени, радили то, нисмо се бавили ничим и наједанпут када је то дошло и појавило се тако, нама није било лако, да Вам поштено кажем. Знају то људи који су били унутра, да нама можда 10% или шта ја знам 20% је било другачије него њима, тако да. Тај Репић је стварно тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, али око те разлике Ваше и њихове, можете схватити једну ситуацију, они су затворени у објекту који Ви чувате.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Они немају могућности да одатле изађу и да оду кући или да оду на било коју страну, а Ви имате могућности.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: То нам је била и разлика.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада, ви који чувате, не сачувате, него дозвољавате, дајете кључ и они улазе у тај Дом и њих убијају, муче и тако даље, немојте те две ствари поредити, јер нису за поређење. Ја не кажем да сте Ви због таквих ратних околности, сви ви били храбри па могли да се одупрете, али је незамисливо да од вас толиког броја, овај, нико не буде храбар да било шта предузме, да заштити, овај, те људе.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знате како, да је то можда било касније, 1993., 1994., можда би то било мало другачије, јер се то нешто и средило и нешто је одговарао неко некоме, али ту у почетку, врло је тешко било када свако ради свашта и ти немаш никаква рецимо овлашћења и немаш никакве, не смеш никоме да кажеш ништа. Рецимо, тај Репић када је дошао, једном нашем ту полицајцу ставио је нож под грло и каже, «је ли ти ко погинуо?», каже, «није», каже, «моли се богу, заклаћу те сада» и улази он тамо. Шта се смело, бојали смо се, па може ноћу доћи и дићи кућу у зрак, направити се свашта нешто

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, поменули сте неколико пута данас у сведочењу да су неки вођени на рад у «Нови извор» у Циглану, да ли знате нешто о томе, ко је то доле био, ко је радио?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја у «Нови извор» никада нисам крочио, нити сам тамо био, а кажем, знам да су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одакле Вам ова сазнања, ко је то био доле на том раду? Да ли знате, на пример, да ли су били Срби или Муслимани?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Муслимани, све Муслимани, ту није било ниједног Србина, они су, где су они њих ватали, рецимо, доводили туди и они су тамо радили, били су, овај, правили ту ваљда ту циглу, тај цреп, тамо шта се радило, е сада, ко је тамо био, стварно нисам никада, никада нисам, овај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте чули да је доле неко смртно страдао у «Новом извору» од тих Муслимана?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја не знам тачно, чуо сам само да су нека двојица покушала да беже и да су негде тамо према линији побијени, тако се причало, сада да ли је тако или није, то ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли знате нешто о пољопривредном добру Економија, да ли знате у смислу, да је ту неко затваран од Муслимана?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па била је Економија доле, и доле су отприлике, не отприлике, били су доле затворени неки Муслимани, ту се држала стока, сва стока која се сабирала са одређеног подручја, ту рецимо у пар села, довођена је ту на Економију. Е сада, шта су они тамо радили, нисам ту никада био, никада сат један нисам био тамо. Није нам био

распоред, па нас није нико тамо распоређивао и тамо нисмо никада ни ишли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да ли имате сазнања и да ли се сећате, та лица која спомињете да су били затворени у Дому културе у Челопеку, да ли је неко од њих, пре него што је био затворен у Дому културе у Челопеку, да ли је неко од њих пре него што је био затворен у Дому културе у Челопеку, био припадник неке војне формације?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Од Муслимана мислите?

Адв. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја не знам да ли је био ко, не знам стварно ниједног да ли је био у војној формацији, знам само дечка који је, Хасан, Хасан, ми га звали «Кенеди»; радио у «Велепромету», његов син био са нама у полицији, то знам и дежурао, а да је неко био у војној формацији, стварно не знам.

Адв. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Када кажем војна формација, онда мислим да ли је припадао војним јединицама које су да кажем, се бориле против Срба, односно муслиманским војним јединицама.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, могуће да је неко био, али ја колико познам.

Адв. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Не, да ли Ви имате сазнања?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, колико познам људе са Дивича, мислим да су то прелепи људи, добри људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, морате Ви још много да читате предмет, то не може тако.

Адв. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шест година се ми бавимо тим.

Адв. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Добро, предност служи да би се некеме пружио помоћ, не да би се прекорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо већ утврдили, добро.

Адв. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Имам друго питање, да ли је приликом, да ли је приликом боравка тих људи у Челопеку, да ли се Ви сећате и Ви имате сазнање, пошто сам ја јасно разумео да сте Ви имали различита дежурства у оквиру различитих зграда у граду, овај, да ли сте, да ли имате сазнања, да ли се сећате, да ли је било покушаја бега, значи да ли су бежали људи који су били затворени у Челопеку?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам.

Адв. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Не знате, добро, хвала.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, не знам ни за једног да је бежао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте знали Бикић Нурију и Дамира, сина његовог?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Е знате, био је један са мном радио некада, Бикић, Бикић са Дивича, али ја сада, давно је то било, не знам, не знам стварно, можда када бих видео човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, знали сте.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слабо да ћете да га видите, пошто није међу живима. Кажете, знали сте те људе доста, зато Вас питам.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја могу да Вам одмах кажем кога сам све знао, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате, ја ћу Вас питати ко мене занима.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Добро, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што имамо овде неке исказе и имамо исказе. Да ли видите тог сведока «З», има тих презимена више, немојте читати.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Добро, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он нам је исто у предмету дао списак који су они сачињавали за време док су тамо боравили. Да ли Вам је познато да су ти људи међу собом се пописивали, како ко буде убијен, па су протуривали кроз врата те спискове да се види колико их је, ови оштећени Дивичани, колико их је остало живо?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Могуће шта су они радили, али знате како, овај, рецимо ми смо са ове стране или са оне стране, једна су улазна врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам да ли Вам је познато?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није, није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам то познато?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи Бикић Нурију и Дамира не знате. Јесте чули за браћу Капициће?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Капициће сам, једног сам познавао, радио је у «Шперплочи», Капицић. Е сада, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има доста на овом списку да су одведени у непознатом правцу, па је ту и Бикић Нурија, па Капицић Смајо, Ениз и Сеад, браћа. Да ли Вам је уопште нешто познато, Ви кажете малопре, чули сте или нисте ни чули да је неко одведен, а да није враћен унутра, осим оних што су лешеве?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам, нисам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али они што су однели лешеве, кажете, се нису вратили?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Овај ми је под «П» рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он Вам је то рекао?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Каже, одведени су, одведена су још тројица и нису се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су неки пуштани, да су одведени у размену, пуштени? Ови кажу, пушћани на слободну територију, каже овај сведок «З».

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је долазио неко да воде неке на размену?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За убиство Славка Ерића, када је убијен Славко Ерић? Да ли се сећате тог догађаја?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па Славко Ерић, ја мислим, да ли је у мају убијен, ког маја, није само Славко, они су ја мислим убијени, не мислим, него јесу убијени су на Каменици, они су отишли као неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам то ја добро, знамо ми то, ми то имамо у предмету.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас, да ли знате када је то било?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим да је у мају, опет немојте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неке размене за његово тело, да се донесе тело са територије под контролом друге стране у сукобу?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Могуће је то, али ја верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било размене са овим људима из Дивича, из Дома културе?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, то стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, нисам у томе, што се каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да је неком човеку ту одсечено уво, полни орган, нешто тако, тражио неко сланину да превија рану, од овог сведока «П», један Дивичанин?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Једино ако је то било када је Репић доле то радио, онда је то то, а ја не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било, ја то не разумем, једино ако је било.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам шта да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било или није било по Вашем знању?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Шта је он радио унутра, не знам, нисам тамо био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули, знам да никада нисте били тамо присутни, јесте чули да је неком одсечен полни орган, то Вас питам, за тих месец дана?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам чуо, кажем, ја искрено да Вам кажем, ја нисам, бежао сам одатле и ово када чујем те шта је радио, ја се нисам ништа распитивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде нам испричајте, шта то чујете па бежите, шта је то?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Рецимо ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Кажу, дошао Репић, направио то и то и ја више нисам тамо хтео ни прилазити, искрено да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта каже, шта то па Ви бежите?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже то па Ви бежите, направио шта?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па, то шта је направио, побио људе, измасакурирао неке људе и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како масакрирао, кога је он масакрирао? Знали сте људе, зато питам.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па Муслимане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знали сте, кажете људе, кога је масакрирао?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам ја сада поименке кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не кажу како је масакрирао и шта?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Кажу, побио шта ја знам тамо, тражио још пушку од некога тамо, није му дао, да убија још, ето и овај један му није дао и онда он није ваљда имао су чим и шта ја знам и одустао и ја сам бежао одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам ти људи причају, да ли Репић долази сам или са неким?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Опет кажем, овај, ја мислим да су дошла још двојица са њим, мислим да су двојица била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је помињао неке надимке за ту другу двојицу?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви чули неке надимке?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да неко помиње?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нисте чули?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је лекар долазио да их нешто превија након тих малтретирања?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: По мом сазнању не, не знам, стварно не знам, да ли је ко долазио, да ли није, ја немам појма, ја нисам доле, кажем, ја сам више горе био по Зворнику и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како можете да објасните ове тврдње ових сведока да је у Вашој смени Репић убијао и ти који су били са њим? Каже сведок «П», овај покојни, да када је Репић побио много људи, да сте Ви забележили. Онда каже Цвијетко Јовић, овај што је сада побегао, каже, у смени Милоша Јовановића је убијао, било је убијања.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Баш нисмо никада, увек се дешавало, био је смена испред мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У претходној смени био је Јовановић Милош, тада су убијали, пре овог случаја, оног за Видовдан, каже Цвијетко Јовић.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два пута је било, оба пута је убијано, а било је и одвођења на саслушање и на размену и каже, у смени Јовановић Милоша су убијали. Причао је са Милошем, није могао два дана да дође к себи, а рекао је да ништа није могао да уради, тада их је упало можда десет, петнаест.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не, не, то није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки мајор је помињан.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Добро, може да прича шта год ко хоће, ја овај Иконић, он је увек био, дешавало се увек да је био смена испред мене, баш он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Цвијетко, Цвијетко каже да је у Вашој смени убијано и да нисте могли два дана да дођете к себи. Зашто је то Цвијетко рекао?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: То су глупости, да ти кажем, ја уопште нисам био, само сам дошао у другу смену и онда сам нашао то што сам, односно они су ми саопштили то шта је и то је то. Не, не, никада у мојој смени се није, хвала богу, никада ништа, ја.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ево само једно питање, да ли можете јасно да објасните, Ви као стражар, каква је Ваша дужност била везано за те затворене људе, да ли да водите рачуна да они не побегну, да ли да заштитите њихову безбедност, да ли можете то да објасните?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па ја нисам ту, овако, начисто некако, они су нас послали ту да дежурамо, нико нам ништа није саопштио, нити смо имали каква права нити било шта. Да будем, што се тиче, да би они бежали, ја нисам приметио, када год сам у својој смени био, ми седимо ту, причамо и тако даље, купим цигара том Пашићу и не знам коме и тако даље, понашали смо се као да смо увек били, тако нешто као своји и они не би побегли никада. А што се тиче да их од чега заштитимо, нисмо имали потребе да их заштићујемо од тих људи, рецимо, када се тиче околине тог Челопека или било чега. Е једино од ових људи који рецимо, ето тај Репић, ја знам тог Репића и тако даље, али ми ту нисмо могли ништа ни покушати ни урадити, нисмо смели ништа, стварно ништа, нити нам је ко рекао, покушајте то ни не покушајте то. И сада да смо покушали, онда онај дође и каже, шта то ти браниш некога, ја дошао да те браним. Ево рецимо један пример, овај Анђелку Васиљевићу је поднео нож под грло и каже, «да ли ти је ко убијен?», каже, «није», «моли се богу па ти није, сада бих те заклао», тај Репић рецимо. Шта сада ти ту да радиш? Ако га убијеш, убио

си Србина, отишао си у затвор, отишао си у божју матер, куда. Значи ту није било никакве могућности, једноставно и мени то није било јасно. Ето само смо били више формално ту и то је то.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да је неко од тих затворених покушао бекство, шта бисте Ви урадили, да ли бисте пуцали?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знате шта, овај, ја тај први дан када сам дошао, ја када сам тај први дан дошао и када смо отишли и обезбедили храну и то што смо и могли да учинимо да обезбедимо, ја бих волео да има неког од тих, ја сам лепо ушао, јер смо се стварно фино познавали, ту и рекао, «људи, немојте бежати, немојте правити неке, шта год моремо ћемо урадити»; јер бојали смо се, рецимо, ако и неко побегне, доћи ће тај и казати, узео си пет хиљада, десет хиљада марака, па си га пустио, оде ми глава, човече. Није ту било никаквих проблема, стварно никада никаквих између нас и њих није било проблема, ето они сами нека увек кажу, ако имају неких изјава, нека кажу како су прошли са нама мештанима и тако.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има питања?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Помињали сте да сте чули или да је било, да је неко одводио затворенике у Циглану на неки рад. Шта можете нешто више о томе да кажете?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Госпођа судија када ме је питала за тих седамнаест људи, постоји могућност да је неко водио на рад у Циглану, јер горе је било доста рада, ту се производила цигла, па су они циглу продавали, вероватно, да ли нису горе вођени, само кажем, да нису горе вођени на рад.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, да ли знате да је неко одведен тамо и да је обављао неки рад тамо?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знам, рецимо, једне прилике је дошао, чекајте, давно је то било, само да се мало сетим, ја мислим да је дошао један са камионом и одвео је њих, хајде колико, не бих знао сада тачан број, десет, петнаест, у Циглану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Из Челопека, из затвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То први пут сада чујем, када је то било?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Е не знам који је то сада датум био, ја датуме не знам, не знам шта је јуче било, да Вам кажем поштено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас пита за датум, откуда то сада први пут кажете да их је неко одвео на Циглану, петнаест, шеснаест људи?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим, ја кажем једне прилике је дошао један камион и ја сам био горе испред Дома, да је њих узео једно десетак и одвео, што сам ја, овај, да ли је било десет људи, колико је, али

они су њих, ја мислим, вратили у току дана увече, мислим да су их вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који они?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Исти ти камиони су их вратили, ваљда је требао неки утовар цигли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који људи возе камионе, не иду сами камиони?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Е откуд ја судија знам који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полиција, војска, цивили, ко?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па војска, вероватно је војска возила војни камион и шта ја знам ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко то забележио?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Немам појма, да Вам кажем, не знам ја да ли је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви тај дан били у смени?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Пазите нешто, ја сам био у смени испред продавнице и дошао је један камион, јесте, јесте, овај, тражио је да иде њих десетак горе и он се упаркирао и они су њих извели можда десетак и одвели их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога је тражио?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па ко је тамо био, откуд ја знам, само каже дођу старешине, само кажу, дај треба нам да раде и одведу их и раде и врате и шта ја знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ко пушта затворенике из сале, ко их изводи тада?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па пусте, када хоће у WC, када хоће.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Не, али том приликом када их ови одводе на рад у Циглану, ко их изводи?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не знам ја да ли су вођени, колико пута су вођени, не знам ја то, али ту буде неко, ко буде био, нека дођу, дај, каже, дај кључ, отвори, треба нам да раде нешто, ето.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли стражари онда питају ове који су ти који изводе?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не можете питати никога, како ћемо ми питати кога ко је ко.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли знате Ви ко су они, значи када их не питате, да ли знате ко су?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали Ви пушку?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим? Па имали смо пушку, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали униформу?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били полицајац?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је то одговор, ко ће питати.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Нисмо ми смели никога питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вама то каже да Ви не можете никога ништа питати, ко Вама то каже, немој никога ништа питати, ко Вама то каже?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Не можете, кажем Вам, он дође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, ко Вама каже да никога ништа не питате и да пуштате да одводе људе тако негде или врате или не врате? Ко каже да то тако треба да се ради?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Био је горе командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он то каже, када дође неко, ти пуштај?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Они оду ваљда код њега, њему се обрете и дођу доле и каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли оду или не оду, шта ваљда, ваљда не значи ништа, то ваљда, то није никакав исказ.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Па шта ја знам, ми смо имали свог командира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ми смо имали свог командира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли Вам командир каже, када дође неко, пуштај, немој ништа да питаш? Да ли Вам он то каже или Ви сами одлучите?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја нисам имао случај никада, рецимо, да мени каже нешто или да га ја питам за нешто, нисам имао никада, рецимо, тај случај да кажем, хоћу ли га пустити или нећу, нисам ја био тамо нико и ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да дође такав случај, шта би Ви урадили? Јесте знали шта радите?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ја бих питао командира, рецимо, ја бих назвао горе и питао шта да радимо, јер они су били далеко од нас једно 150 – 200 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте питали када су ону двојицу дошли да изведу?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Није мене нико ни питао, они тамо уђу, онеме кажу, треба нам, шта ја знам, десеторица за рад, рецимо и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи нисте питали?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Молим, мене није нико питао, ко ће мене питати за шта. Ја сам био испред Дома.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Помињали сте неколико пута да су затвореници добијали храну. Реците ми, да ли је то била редовна исхрана тих људи ту и ко је то, мислим, обезбеђивао и како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колегинице, али то нема везе са оптуженим Јанковићем, заиста, то смо пресудили, храну, услове и све то, стварно нема везе са тим.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То онако питамо тек да сазнамо још нешто, али ово стварно смо већ утврдили. Добро, има ли још неких питања, допунских? Нема.

Адв. НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ. Ја бих имао само једно питање за колегу тужиоца уваженог. Мислим, колега, обзиром да се крши претпоставка невиности, људи, у току је поступак, скрените пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега, ја морам да отпустим сведока.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали трошкове за долазак у суд?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Знате шта, да Вам кажем, ја бих Вас још нешто замолио ако могу сада на крају да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Као свога да замолим нешто. Ја сам мало у незгодној ситуацији, ја сам прво био непокретан, па сам онда, овај, лежао овде у Београду на Клиничком центру, на неурохирургији и неурологији и једва сам проводио, што се каже, да Вас не бих мучио са тим. Имао сам неких операција додатних, идем мало на страну и нешто равнотежу не могу да држим добро, нема се паре да се иде лекарима и тако даље. Жена ми је оперисана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите трошкове за долазак у суд и за повратак?

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Ако можете, мислим.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку 5.000,00 динара на име доласка и повратка.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Мислим ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала и довиђења. Изволите, колега да завршите, добићете новац.

Сведок МИЛОШ ЈОВАНОВИЋ: Хвала и Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пријатно.

Адв. НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ. Пошто се ради овде о озбиљним кривичним предметима из домена ратних злочина, сматрам да се на овај начин, како се понаша невладина организација за хуманитарно право, класично крши принцип невиности оптужених и то је санкционисано у чл.336. Кривичног закона, да не може неправноснажне судске одлуке да се преко средстава јавног информисања коментаришу, ни на који начин, а још и да се стављају на сајт тамо њихове изјаве, јер угрожавају њихов живот и њихових породица и улазимо у озбиљан проблем. Ја молим тужиоца, ово

није за суд, суд је ту немоћан, али ја молим тужиоца да ово озбиљно схвати. Јесте суђење отворено, али овде нису дошли сведоци да слушају отворено суђење, него они који су дошли да сведоче, они су, а ови који треба да дођу, они, омогућавају им да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате колега за предлог Закона о ратним злочинима да буду суђења јавно преношена на телевизији.

Адв.НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ: Па знам али не коментарисање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад је питање ко се с тим слаже, ко не.

Адв.НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ: Да Вам кажем, ово је класично кршење закона, прочитајте члан 336, суд зна закон 336 став А, где је предвиђена законска казна до шест месеци, да не буде као сад да су кривичну пријаву видим тужиоци за ратни злочин поднели против Наташе Кандић за неку изјаву коју је дала у јавности. У контексту тога ја хоћу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро хвала. Јесте ли Ви имали?

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ја имам две молбе. Прва молба је наставио бих се на ово што је рекао колега Милосављевић, ја бих директно указао да је радњом Тужилаштва за ратне злочине дошло до радње која је противправна у складу са чланом 336 А, наиме пре три недеље у дневном листу «Блиц», на насловној страни је било, која је заузимала трећину целе странице «Шкорпиони» крали, пљачкали, да би се даље на основу изјаве представника за штапму Тужилаштва за ратне злочине навело да је Дарко Јанковић купио стан, акције, имање и тако даље, све живо, на име тога што је пљачкао у Зворнику. Ја сам, «Блиц» је објавио деманти који сам ја послао «Блицу», где ништа од тога апсолутно тачно није. Наиме, ради се о имовини коју су родитељи наследили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте мени с тим.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Не, не, имам молбу Вама. Молбу Вама, образлажем молбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да у даљем току трајања овог поступка, ја наравно нећу поднети никакву кривичну пријаву против овога, немам намеру ни немам ни моћ да би могао било шта урадити. Да једног учесника у поступку опоменете да се даље до краја овог поступка ни на који начин не коментарише у јавност овај поступак, везано за ово Тужилаштво за ратне злочине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога да опоменем, Тужилаштво?

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Тужилаштво да опоменем?

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да. И ако није у складу јер је оборена претпоставка невиности. Знате, друга ствар угрозили су безбедност породице, слику зграде, интерфон су ставили и навели шта је све чинио тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ми познато добро. Друга молба.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Приложићу. Друга молба је везана за мере. Молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да у даљем току поступка, ја ценим то што сте Ви шест година у овом предмету и верујем да га познајете много боље него ја, ја сам само месец дана, у оној мери у којој сам могао ја сам предмет ишчитао. Ја сам данас Ваше из више пута коментарисање «колега треба да читате» доживео као понижење, и самим тим сам и доживео да ми угрожавате право на рад, јер можете створити код мог клијента и његове породице уверење да сам лош адвокат. Ја имам двоје деце, требам да их издржавам и молим Вас да у даљем току поступка на неки начин то како ја доживљам да ме не понижавате. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сигурни будите нисам Вас понижавала, али постављате питања а имали сте право на увид и зато смо и одложили, имали сте ове све изјаве данашњих сведока према томе, могли сте толико да. Па имали сте их.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ја сам прочитао предмет у истрази који је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у истрази су ти.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Не, у овој која се радила за Дарка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој истрази су сви ти искази.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Јесу ти списи, а ја управо имам друго становиште, да те списе не користимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па значи да их нисте читали?

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ја сам одмах одговорио искрено да нисам до краја читао, и замолио сам Вас да ме не понижавате, да би Ви после моје молбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данашња три исказа претпоставила сам да сте прочитали. Добро.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Опет питали значи да их нисте читали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас, ако Ви нешто предочавате, а нисте га прочитали, онда то.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Председнице, пре тужиоца, заменик тужиоца пита сведока да ли пласти и Ви му не приговарате на то питање, значи упоређује да пласти сено, а ја када постављам два питања за које ја сматрам да можда евентуално сведок може да каже нешто везано за то, Ви одмах мене прекоравате и кажете ми колега читајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега, заиста у овом поступку ми нисмо до сад имали овакве тензије, не видим потребе ни за убудуће. А одговор, ајде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да не би остале те примедбе без става другог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те опомене, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја разумем да неку радњу можемо да схватимо ми из тужилаштва на један начин, колеге из одбране на други начин, поступак

је законом прописан, суђење је јавно, не иде сада да тужилац, то је дакле став тужилаштва, не иде сада да тужилац регулише шта може да се са јавног суђења појави у јавности а шта не би могло, није то. Зато сугеришем колеги да ако је њихов став да је тиме учињено одређено кривично дело, не поступа Тужилаштво за ратне злочине, није надлежно, ми смо само специјално надлежни за ратне злочине значи, о томе воде рачуна дакле друге колеге, без намере икакве да сад ту ја се правим нешто паметан у односу на Вас, ја разумем Ваш став, разумите и ви наш став, то је тај поступак и тако даље, али колеге не иде, у том смислу да, ја нисам постављао питања да ли сведок пласти, дакле нема разлога да се изврће смисао питања које сам ја поставио, дакле ради разумевања сведока и напоменуо сам дигресију коју ћу направити, и направио сам да би сведок лакше разумео, односно да би расчланили да ли се ради о једном или два догађаја, па је испало да се на крају крајева дакле дошли смо и уз помоћ већа до тога да је реч о два догађаја, да сведок то нама прича, ми га нисмо добро разумели, или барем ја га нисам добро разумео, па сам покушао. Дакле, нисам га питао да ли пласти и немам разлога да се на ту тему прави таква примедба. Хвала. Што се тиче саопштења тужилаштва око овога ја то заиста нисам видео и то није у овом поступку. Не, не, то су такозване финансијске истраге, дакле то је, поступак потпуно одвојен од овог поступка.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: То је саопштење Тужилаштва за ратне злочине, изјава представника за штампу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћете значи са Тужилашством, ево.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, то Ви обратите се Тужилаштву и то је други дакле поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је П.Р. Тужилаштва и нити читам те текстове, нити ме то занима.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се ОДЛАЖЕ, наставак заказује за 14. и 15.април са почетком у 09.30 часова, судница број 4.

- за 14.април позвани су сведоци Цвијетко Јовић, Вуковић Средо и сведок под псеудонимом «Бета», а
- за 15.април сведоци оштећени под псеудонимима «У», «Ф» и «Т»,

сви на предлог Тужилаштва за ратне злочине.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Председнице имам једну молбу. Да ли се претрес од 15.августа може померити за 12. или за неки блиски дан, зато што тог дана имамо завршну реч у суђењу против «Образа» Младена Обрадовића, ја лично њега заступам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви су заузети термини, у 09.30 да, 14. и 15.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: А може ли поподне, не?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то је видео линк из Сарајева, они не раде поподне.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може, морате неку замену да нађете.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА